

?Generació Princesa

Ressenya de Josep Pimentel de l'última obra de Marina Garcés, 'Ciutat Princesa' | «La nostra generació és la generació de les nenes del anys setanta. Com diu Marina, «a les nenes del meu temps ens ha costat molt ser dones, sense sentir-nos acusades de frivolitat» | «Marina veu l'1-O con una veritable crisi de sobirania: qui sou vosaltres per prohibir un referèndum? Ella veu l'1-O més que com un acte de desobediència, com un acte d'autodeterminació col·lectiva»

Marina Garcés | Dolors Pena

Marina Garcés, *Ciutat Princesa*. Barcelona: Galàxia Gutenberg. 2018. 249 pàgines.

Aquest llibre ens explica les experiències vitals i reflexions de Marina Garcés (Barcelona, 1973) dels darrers vint anys. És una crònica dels moviments socials de Barcelona des de l'aprenentatge i la reflexió. El punt de partida és el desallotjament del Cinema Princesa de Barcelona.

Aquest llibre parla d'una generació, que és la meua. Un generació que tot i no haver patit les mancances de la postguerra com els nostres pares, tampoc ho hem tingut tot, però en canvi sí que hem pogut disposar de temps per a les nostres vides. Parla d'una generació que va pensar que el món era nostre. Aquesta generació que ja passa del quaranta anys, hem après a ser-hi sense deixar de ser-hi, a saber estar a la rereguarda però sense desvincular-nos.

Un dels capítols d'aquest llibre que es diu «entrar i sortir» és prou significatiu del que ens vol exposar. La situació personal de cada individu fa que, segons la Marina, la continuïtat de la

intermitència esdevingui la nostra condició de vida i d'acció.

L'autora parla d'apropiar-nos de paraules que no han estat nostres com per exemple el terme democràcia. També insta a que recuperem el concepte d'allò que és públic i per tant ens pertany a nosaltres, independentment de la seva titularitat.

Per la Marina, la soledat és el punt de partida de les veritables complicitats.

L'autora ens mostra l'evolució de la nostra ciutat. Una ciutat que, com bé diu, hem venut en la seva totalitat i on el turista que se situa en l'epicentre, es converteix en la més absoluta indiferència.

La nostra generació és la generació de les nenes del anys setanta. Com diu Marina, «a les nenes del meu temps ens ha costat molt ser dones, sense sentir-nos acusades de frivolitat».

Aquest llibre, reflexiu, també parla de valors. Honestat, serenitat i autocrítica són conceptes fonamentals per relacionar-nos en un món d'experiències col·lectives, còmplices i compartides.

Un altre capítol a destacar, el penúltim, titulat «sempre nostres» reflexiona sobre l'1 d'octubre de 2017. Marina es pregunta què va portar a tanta gent a posar el cos l'1 d'octubre. Marina veu l'1-O con una veritable crisi de sobirania: qui sou vosaltres per prohibir un referèndum? Ella veu l'1-O més que com un acte de desobediència, com un acte d'autodeterminació col·lectiva. Fer República és transformar el sentit de la política.

De la Barcelona postolímpica fins a la ciutat global, tota una experiència de la mà de la pensadora i activista Marina Garcés.